

Pastirček je uzrl deklico — in deklica je zagledala njega... Istočasno se je začul vzklík: »Moje domovje — jaz sem našla svoj dom!« To je zašepetala uboga dušica — in bilo je topot zadnjikrat, da je čul pastirček njen glas.

Vrgel je od sebe svojo ovčarsko palico, hitel k deklici, pokleknil pred njo, ji zrl v začudene, vprašujoče oči, rekoč: »Si li prišla vendar, zaželjena duša! Zdaj te ne pustim več od sebe!«

Tedaj je postalo deklici kar čudno prijetno. Nepoznano čuvstvo jo je navdalo, srce ji je utripalo burneje, in bilo ji je, kot da je po dolgi blodnji dospela v pravo domovanje.

»Duša je najdražje, kar ima človek. Je del nebes samih na svetu!« ji je nenadoma prišlo na misel in zaznala je zdaj, da je našla svojo dušo. Občutila je srečo in radost, smehljala se je in plakala je od veselja. Oklenila se je pastirčka in šepetala presrečna: »Hvala bodi nebu, našla sem svojo dušo!«

Tako sta postala srečna pastirček in kraljična — in uboga dušica je našla svoj pokoj.

Gorski:

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

8. Potovanje na luno.*

pet smo stali pred vilo profesorja Silvestra. Na vsak sestanek nas je prišlo več. Tudi taki so prihajali, ki v šoli niso kazali posebnega veselja za nauke učiteljev.

Odprla so se vrata profesorjeve vile. Pa — kaj to? Namesto postrežnice — kot ponavadi — je stal pred vežnim pragom profesor sam. Roč ključev je držal v rokah. Prijazno nas je povabil, naj gremo za njim, in s svojo sivo glavo se nam je še priklonil in rekel:

»Otroci! Danes bo pa nekaj posebnega. Ne bomo ostali spodaj v sobi. Pojdite enkrat z menoj v moj stolp. Tam boste videli čudne stvari. Pa pazite, da se kdo ne pobije na stopnicah!«

Profesor se je zasuknil in krenil skozi vežo po strmih stopnicah v stolp. Tudi mi smo jo ropotaje ubrali za njim. Vsak je hotel biti prvi, zato ni bilo nič čudnega, če je nastala gneča in krik na temnih stopnicah. Profesor je bil skoro primoran, da nam je zažugal:

»Otroci, če bo pa tako, se bomo pa rajši vrnili...« Vžgal je svojo električno žepno svetiljko, in mi smo utihnili... Tudi je vzel iz žepa velik ključ in odprl z njim s pločevino obita vrata v stolp.

Vstopil je, mi smo se pa tiho — kot je hotel — zvrstili okrog njega v podstrešnem stolpu.

* Glej pripoved 6. in 7. v letniku 1925.

Komaj smo se upali dihati. Pred nami je bilo toliko prečudnih naprav in instrumentov, da nam je kar jemalo sapo. In to tembolj, ker je bil stolp zadelan od vseh strani tako, da bi bila v njem popolna tema vsepovsod, ako bi nas in stolpa ne bila razsvetljevala rdeča profesorjeva električna svetiljka.

Posebno je vzbujal našo pozornost velik inštrument, ki je stal pri-trjen sredi stolpa na visokem stebru. Bila je to cev iz medi, dolga in debela, kot smo videli ob vojaških vajah manjše vojaške topove. Vrh te cevi so bili razni vijaki in ročaji, na vsakem koncu pa je imela ta cev steklen pokrov, in sicer na enem debelega in velikega, kot je srednje-velik krožnik, na drugem koncu pa dosti manjšega, morda velikosti stekla, kot ga vidimo pri naočnikih. Bil je namreč ta inštrument profesorjev veliki daljnogled. Z njim je bilo mogoče iz stolpa opazovati zvezde, sto- in še večkrat povečane.

Poleg daljnogleda pa je bilo tam še mnogo drugih večjih in manjših naprav. Nad vse zanimiva se nam je zdela velika stenska ura, ki je tako enakomerno tiktakala v podstrešni tišini, zamrežena s steklenim okvirom. Pa tudi debele knjige so bile ondi razvrščene po predalih. V njih so bile menda popisane vse zanimivosti vesoljnega sveta.

Tedaj je pričel stari profesor vrteti in premikati vijake na svojem daljnogledu. Pritrdil je zdaj tega zdaj onega, hkrati pa hodil pogledovat zdaj na ta, zdaj na oni konec cevi. Pristavil je stol, stopil nanj in odpahnil zapah izza line na stropu stolpa. In glejte! Toplo solnce se je vsulo skozi lino v podstrešni stolp.

Profesor je še enkrat pokukal skozi daljnogled, ki je bil namerjen naravnost skozi lino proti jasnemu nebu, in je veselo vzkliknil:

»Aha! Otroci, jo že imamo! Prav dobro se nam je posrečilo. Pogledjte jo še vi, otroci, pa mi povejte, če jo poznate!«

Šli smo po vrsti drug za drugim k cevi, da pogledamo, kaj se vidi. In kaj je bilo? Videli smo velikanske planjave, gore in grape, temne sence in od solnca ožarjene vrhove gorâ. Nihče pa ni vedel, kaj bi to bilo. Na tihem smo bili pač prepričani, da je to morda naša zemlja, četudi se nam je zdela njena površina skozi dolgo cev dokaj drugačnejša, kot jo opazujemo v navadnem življenju okrog sebe.

(Dalje.)

